

'Mam, wat doen die hondjes?'

Zaterdag 14 februari 2009

De Limburger
Limburgs Dagblad

Liefde en seks. Altijd een spannend onderwerp, ook bij dieren. Ditte Merle uit Landgraaf, schrijfster van vrolijke en educatieve kinderboeken, heeft zich deze keer op de voortplanting en 'het gedoe eromheen' gestort. Het resultaat: *Wild verliefd*. Een boek over natte slurfzoenen, knuffels op afstand, dodelijke liefdesbeten en nog veel meer dierlijke liefdesperikelen.

door Guus Urlings

Twintig jaar terug las ik op een school een stukje voor over een slak die ging vrijen. Dat kwam uit mijn boek *Ergens onder een blaadje*. Het woord 'vrijen' was nog niet uitgesproken of de klas lag in een deuk. Vrijende slakken! Maar iedereen zat al snel op 't puntje van z'n stoel. Hoe doen ze het? Hebben slakken een piemeltje? En een spin dan? Spinnen? Oei! 'Dat zoeken we op', riep ik. Zo omschrijft kinderboekenschrijfster Ditte Merle (1951, Amsterdam) uit Landgraaf zelf het moment waarop de kiem werd gelegd voor het speurwerk dat uiteindelijk zou leiden tot haar onlangs verschenen boek *Wild verliefd*.

De eeuwige fascinatie met seks, met de vraag 'hoe doen ze het?'

„Meneer, meneer, die hondjes doen zo gek. Wat doen die hondjes daar, meneer?”

„Dat ene hondje heeft zand in zijn oogjes gekregen, en dat andere duwt hem nou naar huis...”

Met dat grapje - er bestaan tientallen variaties op het thema - scoorde Wim Kan ooit

tijdens een van zijn oudejaarsconferenties nog een uitbundige lachsalvo.

Bij een volwassen publiek...

Een lachsalvo waarin herkenning doorklonk. Herkenning van de eigen fascinatie voor 'het' - is er ooit een slapper eufemisme verzonnen? - die nooit helemaal verdwijnt, maar ook herkenning van de vraag „Mam, wat doen die hondjes?” En dan niet goed weten wat je moet zeggen.

Wie *Wild verliefd* heeft gelezen, zit voortaan niet meer om een antwoord verlegen, dat staat vast. Het boek is, meldt de uitgever, 'een informatief boek voor kinderen vanaf ongeveer tien jaar'. Een maximum leeftijd staat er niet bij. En terecht. Ook volwassenen - en niet alleen ouders met kleine kinderen - kunnen er een hoop plezier aan beleven. En er het een en ander van opsteken.

Als het gaat om het oppakken van onderwerpen waarvoor kinderen een warme belangstelling hebben, maar waarmee volwassenen - zeker als ze er met kinderen over moeten praten - meestal wat huiverig en onbeholpen omspringen, heeft Ditte Merle een reputatie hoog te houden.

Een reputatie die steunt op een lange reeks

Wie is Ditte Merle?

Ditte Merle, geboren Amsterdamse (1951), werkte van 1975 tot 1990 als lerares aan een Jena-planbasisschool in Brabant.

Van 1990 tot 1998 was ze hoofdredacteur van *Natuur aan de basis*, een tijdschrift over natuur en milieu, bestemd voor leerkrachten als ondersteuning bij natuurlessen.

In 1985 verscheen haar eerste boekje *De rat*, een deeltje in de reeks *Mini Informatie*, waarvoor ze inmiddels tientallen afleveringen heeft geschreven.

Haar eerste 'echte' boek, *Ergens onder een blaadje* - een bundeling van voorleesverhalen die ze voor haar eigen leerlingen had geschreven - verscheen in 1986.

Het zou het begin worden van een bijna onafzienbare reeks boeken, artikelen, verhalen en lesmateriaal, waarin de natuur steeds een centrale plaats inneemt.

In 1997 kreeg ze de Zilveren Griffel voor het drieluik *Wat vliegt daar?*, *Wat prikt daar?* en *Wat kruipt daar?*

Ditte Merle woont sinds 1994 in Landgraaf.

boeken en artikelen, waaronder *Lekker vies!* (1998 - alles over pies en poep, spuug, snot, kots en andere 'vieze' dingen die mensen en dieren met enige regelmaat uit hun lijf persen). Een reputatie ook die voortkomt uit haar onmiskenbare stijl: recht voor z'n raap - niks bijtjes, niks bloemetjes - zonder grof te worden, wetenschappelijk goed onderbouwd zonder dat het er meteen duimendik bovenop ligt, heldere taal, veel humor.

Ditte Merle is een geboren vertelster. En ze heeft een dankbaar onderwerp bij de kop gepakt. Want niets menselijks is de dieren vreemd. Het principe - zaadcel en eicel die versmelten - is tamelijk universeel. Maar 'het gedoe eromheen' kent bijna zoveel variaties als er diersoorten zijn.

Er lopen daarbuiten geboren verleiders rond. Mannetjes die een wijfje proberen te versieren met cadeautjes - sterns paaien hun beoogde partner met blingblingvisjes, spinnen bieden een smakelijk verpakt hapje vlieg aan. Andere kerels hangen de macho uit - burlende edelherten met bodybuildersnekken - of flaneren rond in een opvallende uitdossing, zoals de stekelbaars die in de paartijd zijn doordeweekse grijs vervuult voor een felrood versierkostuum. Er zijn er die het proberen met zoetgevooisde gezangen (merel) of met opzweepende drumpartijen (de trommelwolfspin). Er zijn er zelfs (de acouchi, een

Zuid-Amerikaans neefje van de cavia) die er niet voor schromen de zielige piet uit te hangen in de hoop dat een medelijdend wijfje er intrapt. Hebben ze elkaar eenmaal gevonden, dan doen ze 'het' op heel uiteenlopende manieren, en soms met opmerkelijk materieel. In mensenogen gaat het er soms ronduit bizar aan toe.

Zoals bij wijngaardslakken die - tegelijkertijd mannelijk en vrouwelijk - elkaar tijdens de paring een vlijmscherpe 'liefdespijl' in het lijf schieten. Of bij de octopus, waar de mannetjes 'het' doen met een van hun acht armen. Of bij de haai, waar het mannetje kan kiezen uit twee piemels.

Homoseksualiteit? Vreemdgaan? Veelwivervrij? Mannetjes die halverwege de rit plotseling veranderen in wijfjes, of andersom? Wijfjes die helemaal geen man meer nodig hebben om zich voort te planten? Mannetjes die na een wip een kurkje in het 'wipgaatje' van het wijfje stoppen om er zeker van te zijn dat hun kindertjes ook echt hún kindertjes zijn, en niet die van de buurman? Je kunt het niet bedenken, of het bestaat.

En Ditte Merle vertelt erover. Honderd-en-één verhalen over honderd-en-één gewone, maar toch bijzondere dieren. Van het 'zaaddiertje' tot de olifant.

„Mam, wat doen die hondjes?”

„Kijk eens, meisje, hier heb je een héél leuk boek, daar staat het allemaal in...”

Wild verliefd. Auteur: Ditte Merle. Uitgever: The House of Books, Vianen. ISBN 9789044321920. Prijs 14,50 euro.

Wie heeft de langste?

Onverwoestbaar succesnummer, al generaties lang, is de vraag: wie heeft de langste? Gebruikelijke antwoord: de olifant. Een instinker. De olifant heeft de langste slurf, maar als het om de langste penis gaat, komt hij niet eens in de buurt van de blauwe vinvis, die tweeënhalve meter langs de meetlat legt. Toch is de zeepok eigenlijk de échte kampioen. Zijn 'lontje' meet weliswaar maar dertig centimeter, maar het diertje zelf is niet meer dan één centimeter groot. Zou de penis van de blauwe vinvis óók dertig keer zo lang zijn als zijn lijf, dan moest het arme dier er een van bijna een kilometer lang meesjouwen.